

Emocions

Montse Santamaría

20.01__25.02.2024

Comissari: Cristóbal Castro

Montse Santamaría va començar a dedicar-se a la fotografia just quan va arribar a Madrid l'any 1960. Es considera privilegiada per haver tingut a tres mestres meravellosos: Gabriel Cualladó, Paco Gómez i Ramón Masats, amb els que sortia tots els diumenges a fer fotos. És aquí, com explica ella mateixa, quan li va entrar el *cuquet* de la fotografia, amb la seva càmera Pentax. Però ho va haver de deixar per a dedicar-se a la cura dels seus tres fills, tot i que l'amor a la fotografia va quedar latent, per a més endavant, com ja veurem.

L'any 1975 comença a treballar a la revista Cambio 16, al laboratori, i per les seves mans passen milers de fotografies. D'aquesta manera Montse va continuar en l'ofici, encara que no com ella desitjaria, és a dir, disparant amb la seva càmera, fins que finalment va poder dedicar-se de ple a allò que és veritablement la seva passió: captar i treure-li el suc al quotidià, ni més ni menys.

La historiadora de la fotografia Marie-Loup Sougez, va dir d'ella: "L'obra de Montserrat se centra bàsicament en dues variants que procedeixen del mateix sentiment cap al seu entorn: gent captada en el seu aspecte més natural, tracti's de circumstàncies intrascendents o esdeveniments assenyalats i el que ella diu 'petjades humanes', que són, a més d'escenes urbanes o de festejos, una col·lecció de portes, finestres, i parets, que revelen el pas del temps i de la vida. Tant li val el color com el blanc i negre, ja que sap manejar perfectament una modalitat i l'altra, adaptant-la al temps triat. La seva sensibilitat i la seva professionalitat estan sempre al servei de l'emoció sentida en el moment en el qual va saber captar la imatge".

En veure les imatges de Montse Santamaría ens atrapa la llum, com si fossin obres pictòriques on descansar la vista, lluny de tot artifici. I m'atreveixo a dir, que la fotografia que aconsegueix és el resultat que la seva tècnica, la seva obstinació i la seva sensibilitat hagin obrat el miracle.

Montse Santamaría no es veu a ella mateixa estrictament com una fotògrafa, sinó com una persona que treballa calladament.

Un regal, la seva obra, un altre regal, la Montse.

Text de Ramón Cascado

La lògica de la història i la cultura ha tingut una mirada tradicionalment androcèntrica la qual, per una banda, ha dificultat la pràctica artística de les dones i, per l'altra, les ha invisibilitzat. La mirada de Montse Santamaría no té a veure amb el domini de la tècnica, té a veure amb l'escolta d'una mateixa, de la matèria i dels altres. És a dir, una visió amb una mirada més fenomenològica, més existencialista, segurament més feminista. La seva perspectiva no es relaciona amb convencionalismes, sinó que es relaciona amb les seves pròpies emocions i experiència.

Aquesta exposició no només és un reconeixement a la valentia de Montse Santamaría, és una reivindicació dels espais, no solament es tracta d'obrir els espais per a les dones, sinó obrir-los a la democràcia i als col·lectius que han estat exclosos.

Organitza:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona

Emociones

Montse Santamaría

20.01__25.02.2024

Comisario: Cristóbal Castro

Montse Santamaría empezó a dedicarse a la fotografía cuando llegó a Madrid en 1960. Se considera una privilegiada por haber tenido a tres maestros maravillosos: Gabriel Cualladó, Paco Gómez i Ramón Masats, con los que salía todos los domingos a hacer fotos. Es aquí, como explica ella misma, cuando le entró el gusanillo de la fotografía, con su cámara Pentax. Pero lo tuvo que dejar para dedicarse al cuidado de sus tres hijos, a pesar de que el amor a la fotografía quedó latente, para más adelante, como ya veremos.

En el año 1975 empieza a trabajar en la revista Cambio 16, en el laboratorio, y por sus manos pasan miles de fotografías. De este modo Montse continuó en el oficio, aunque no como ella desearía, es decir, disparando con su cámara, hasta que finalmente pudo dedicarse de pleno a aquello que es verdaderamente su pasión: captar y sacarle el jugo a lo cotidiano, nada más y nada menos.

La historiadora de la fotografía Marie-Loup Sougez, dijo de ella: “La obra de Montserrat se centra básicamente en dos variantes que proceden del mismo sentimiento hacia su entorno: gente captada en su aspecto más natural, trátase de circunstancias intrascendentes o acontecimientos señalados y lo que ella llama ‘huellas humanas’, que son, además de escenas urbanas o de festejos, una colección de puertas, ventanas, y paredes, que revelan el paso del tiempo y de la vida. Tanto le sirve el color como el blanco y negro, puesto que sabe manejar perfectamente una modalidad y la otra, adaptándola al tiempo elegido. Su sensibilidad y su profesionalidad están siempre al servicio de la emoción sentida en el momento en el cual supo captar la imagen”.

Al ver las imágenes de Montse Santamaría nos atrapa la luz, como si fueran obras pictóricas donde descansar la vista, lejos de todo artificio. Y me atrevo a decir, que la fotografía que consigue es el resultado de que su técnica, su obstinación y su sensibilidad hayan obrado el milagro.

Montse Santamaría no se ve a ella misma estrictamente como una fotógrafa, sino como una persona que trabaja calladamente.

Un regalo, su obra, otro regalo, Montse.

Texto de Ramón Cascado

La lógica de la historia y la cultura ha tenido una mirada tradicionalmente androcéntrica la cual, por un lado, ha dificultado la práctica artística de las mujeres y, por la otra, las ha invisibilizado. La mirada de Montse Santamaría no tiene que ver con el dominio de la técnica, tiene que ver con la escucha de una misma, de la materia y de los otros. Es decir, una visión con una mirada más fenomenológica, más existencialista, seguramente más feminista. Su perspectiva no se relaciona con convencionalismos, sino que se relaciona con sus propias emociones y experiencia.

Esta exposición no sólo es un reconocimiento a la valentía de Montse Santamaría, es una reivindicación de los espacios, no sólo se trata de abrir los espacios para las mujeres, sino abrirlos a la democracia y a los colectivos que han sido excluidos.

Organitza:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona